

[Undervisningsministeren]

Vi har fået positivt svar fra planlægningsrådet for forskningen om at medvirke ved ordningens gennemførelse, og også rektorkollegiet har udtalt sig positivt og givet gode råd om, hvordan ordningen bedst kan realiseres. Jeg regner altså med, at der ret snart kan fremlægges en mere detaljeret plan i aktstykkeform.

Min gennemgang af forholdene omkring rammeudviklingen for de højere uddannelsesinstitutioner og de særordninger, som regeringen ønsker gennemført for at sikre forskningen rimelige udviklingsmuligheder, tyder næppe på, at det er regeringens hensigt, at vi skal have privatfinansierede universiteter, der lever af indtægter ved at sælge forskning og undervisning, men jeg har altid været tilhænger af, at institutionerne fik gode muligheder for at påtage sig opgaver for eksterne rekvirenter mod betaling. Mulighederne kan imidlertid udnyttes bedre, end det sker i dag. Jeg forstår ikke den frygt, som ofte kommer til udtryk over for den brugerindflydelse, som følger med dette at påtage sig opgaver fra andre. Jeg kunne forstå betænkelighederne, hvis andre opgaver dermed blev skubbet til side, men rekvirerede opgaver mod betaling betyder jo under alle omstændigheder en tilvækst i forhold til, hvad man ellers kunne klare.

Når jeg vurderer disse ordninger så positivt, skyldes det den økonomiske gevinst for institutionerne og den faglige gevinst for rekvirenterne, men også gevinsten ved samarbejdet mellem de to parter i videre forstand, f. eks. også for de studerende, som via lærerne kan komme i kontakt med potentielle ansættelsessteder.

Vi trænger dog også til, at ansættelsesstederne virkelig interesserer sig for, hvad der foregår på uddannelsesinstitutionerne – åbenheden bør altså være gensidig. I en række situationer har institutionerne faktisk hårdt brug for hjælp fra ansættelsesstederne, og jeg finder det bestemt ikke skadeligt, hvis erhvervsvirksomheder interesserer sig så meget for uddannelserne, at de også vil yde økonomiske bidrag til at klare aktuelle problemer. Det statslige bevillingssystem har mange træghedsfaktorer. Ekspanderende industrier er netop dem, der har brug for den nyuddannede arbejdskraft, og de burde være de første til at hjælpe, når der er problemer med at uddanne tilstrækkelig mange hurtigt

nok. Jeg er derfor glad for, at rektor for Københavns universitet udtrykker en positiv holdning over for erhvervsmæssig støtte til at klare datalogisk instituts problemer, og jeg håber, at der er realiteter i de tilbud om hjælp, der har været omtalt i pressen.

Men hjælp udefra klarer ikke de tilgrundliggende problemer ved de højere uddannelsesinstitutioner. Dem klarer vi kun ved en ansvarlig faglig planlægning af udviklingen. Som undervisningsminister bliver jeg mere og mere klar over, at mange fagkyndige helst vil skyde prioriteringsansvaret fra sig, give sorteper videre eller udskyde problemerne. Alle er vel også klar over, at styrelsesloven ikke giver den bedst egnede organisationsform til gennemførelse af faglige prioriteringer ved reduktioner i bemanningen. Men hvis styrelsesloven ikke kan holde til denne prøve, bør den nok forbedres. Jeg finder bestemt, at det er et positivt træk, at Københavns universitet nu vil forsøge i det mindste for naturvidenskab at vurdere, hvilke fag der må reduceres og hvordan. Jeg håber, at der ikke bare er tale om en politisk demonstration, hvis formål er at få flere bevillinger, men at man reelt påtager sig et prioriteringsansvar. Det er man meget velkommen til.

Jeg har også opdaget, at rådgivende organer for ministeriet hellere vil udtale sig imod nedskæringer og for udbygning end foretage en prioritering. Rådgivende organer, der ikke kan foretage prioriteringer, som betyder reduktioner på nogle områder, hvis andre skal udbygges, mister efter min mening hurtigt troværdigheden. Jeg ønsker så vidt muligt at overlade de faglige prioriteringer til fagkyndige, enten institutioner eller rådgivende organer på centralt plan, og jeg har forstået, at planlægningsrådet for forskningen og forskningsrådene er indstillet på at medvirke i en sådan rådgivning om den faglige landsplanlægning inden for humaniora og naturvidenskab sammen med de berørte faglige landsudvalg. Foreløbig går dette arbejde nu i gang ved en besøgsrunde til alle fakulteterne, hvor direktoratet for de videregående uddannelser med bisiddere fra forskningsråd og landsudvalg får forelagt institutionernes faglige udviklingsplaner og får belyst de mulige udviklingsalternativer. Derefter tages der stilling til, hvilke opgaver det er nødvendigt at få behandlet i de særlige ad hoc-udvalg, som forventes nedsat. Jeg er overbevist om, at det